

บทที่ 3

ผลการวิจัย

จากการทดลองนำการปรึกษาเชิงจิตวิทยาแบบกลุ่มตามแนวคิดของ Ohlsen มาใช้เพื่อเพิ่มพฤติกรรมการช่วยเหลือทางการพยาบาล ในนักศึกษาพยาบาลชั้นปีที่ 1 ของวิทยาลัยพยาบาลบรมราชชนนี นราธิวาส โดยที่ผู้วิจัยเป็นผู้นำกลุ่ม ดำเนินกลุ่มการศึกษาเชิงจิตวิทยาเป็นเวลาต่อเนื่องกัน เป็นเวลา 5 สัปดาห์ สัปดาห์ ละ 2 วัน วันละ 2 ชั่วโมง รวมทั้งสิ้น 20 ชั่วโมง ซึ่งในการทดลองนี้ ผู้วิจัยได้ออกแบบการวิจัยแบบ ABF Control Group Design แบ่งการทดลองเป็น 3 ระยะคือ ระยะข้อมูลพื้นฐาน 2 สัปดาห์ ระยะเพิ่มพฤติกรรม 5 สัปดาห์และระยะติดตามผล 2 สัปดาห์ เก็บข้อมูลโดยการสังเกตพฤติกรรมของกลุ่มตัวอย่างอย่างต่อเนื่องทั้ง 3 ระยะ กลุ่มตัวอย่างมีจำนวน 16 คน ประกอบด้วยกลุ่มทดลอง 8 คน เป็นกลุ่มที่ได้รับการปรึกษาเชิงจิตวิทยาแบบกลุ่ม และกลุ่มควบคุม 8 คน เป็นกลุ่มที่ไม่ได้รับการปรึกษาเชิงจิตวิทยาแบบกลุ่ม

เมื่อการทดลองสิ้นสุด ผู้วิจัยได้นำผลการวิเคราะห์ข้อมูลการทดสอบสมมติฐานการวิจัยของพฤติกรรมการช่วยเหลือทางการพยาบาล 15 พฤติกรรมมาเสนอ โดยแบ่งเป็น 2 หมวด คือ หมวดแรกมีพฤติกรรมการช่วยเหลือทางการพยาบาล 12 พฤติกรรม และหมวดที่สองมีพฤติกรรมการช่วยเหลือทางการพยาบาล 3 พฤติกรรม ดังนี้

ผู้วิจัยได้นำค่าร้อยละของพฤติกรรมการช่วยเหลือทางการพยาบาลในแต่ละระยะมาหาค่าเฉลี่ยร้อยละของพฤติกรรมการช่วยเหลือทางการพยาบาลของกลุ่มตัวอย่างทั้งกลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุม และนำข้อมูลมาทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยร้อยละของพฤติกรรมการช่วยเหลือทางการพยาบาลของกลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุมในระยะข้อมูลพื้นฐาน ระยะเพิ่มพฤติกรรม และระยะติดตามผล โดยใช้การวิเคราะห์ความแปรปรวนสองทางแบบวัดซ้ำ [Two - way ANOVA with Repeated Measures] โดยผู้วิจัยเสนอตารางค่าเฉลี่ย \bar{X} และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน [S.D] ของค่าเฉลี่ยร้อยละของพฤติกรรมการช่วยเหลือทางการพยาบาลทั้ง 15 พฤติกรรม โดยแยกเป็นพฤติกรรมการช่วยเหลือทางการพยาบาลเป็น 2 หมวด คือหมวดแรกมี 12 พฤติกรรม และหมวดที่สองมี 3 พฤติกรรม แบ่งเวลาเป็น 3 ระยะคือระยะข้อมูลพื้นฐาน ระยะเพิ่มพฤติกรรมและระยะติดตามผล เสนอไว้ในตารางที่ 2 สำหรับผลการวิเคราะห์พฤติกรรมการช่วยเหลือทางการพยาบาล 12

พฤติกรรมเสนอไว้ในตารางที่ 3 ถึงตารางที่ 8 และการวิเคราะห์พฤติกรรมความช่วยเหลือทางการพยาบาลอีก 3 พฤติกรรม เสนอไว้ในตารางที่ 9 ถึงตารางที่ 14

การเสนอข้อมูลในตารางที่ 2 เสนอภาพรวมค่าเฉลี่ยร้อยละ และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของพฤติกรรมความช่วยเหลือทางการพยาบาลทั้ง 15 พฤติกรรมของนักศึกษาพยาบาลแต่ละกลุ่ม ในแต่ละระยะของการทดลอง

ตารางที่ 2 แสดงค่าเฉลี่ยร้อยละ $[\bar{X}]$ และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน [S.D] ของพฤติกรรมความช่วยเหลือทางการพยาบาลทั้ง 15 พฤติกรรมของกลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุม ในระยะข้อมูลพื้นฐาน ระยะเพิ่มพฤติกรรม และระยะติดตามผล

พฤติกรรม การช่วยเหลือ ทางการพยาบาล	กลุ่ม N = 8	ระยะข้อมูลพื้นฐาน		ระยะเพิ่มพฤติกรรม		ระยะติดตามผล	
		\bar{X}	SD	\bar{X}	SD	\bar{X}	SD
12 พฤติกรรม	ทดลอง	20.61	1.04	62.74	3.36	62.64	7.09
	ควบคุม	19.61	2.61	22.28	1.66	17.58	2.25
3 พฤติกรรม	ทดลอง	20.66	0.10	62.66	0.34	62.66	0.71
	ควบคุม	19.66	0.26	22.33	0.17	17.33	0.23

ตารางที่ 3 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนสองทางแบบวัดซ้ำ [Two - way ANOVA with Repeated Measures] ของพฤติกรรมการช่วยเหลือทางการพยาบาลในภาพรวม 12 พฤติกรรมของกลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุม ในระยะข้อมูลพื้นฐาน ระยะเพิ่มพฤติกรรม และในระยะติดตามผล

แหล่งความแปรปรวน	SS	df	MS	F
<u>ระหว่างผู้รับการทดลอง</u>	1335.50	3		
กลุ่ม [A]	899.26	1	899.26	69.87*
ความคลาดเคลื่อนภายในกลุ่ม	436.25	2	218.12	
<u>ภายในผู้รับการทดลอง</u>	1400.17	46		
ระยะทำการทดลอง [B]	436.25	2	218.12	16.95*
ปฏิสัมพันธ์ [AB]	423.36	2	211.68	16.45*
B x ความคลาดเคลื่อน	540.56	42	12.87	

.05

.05

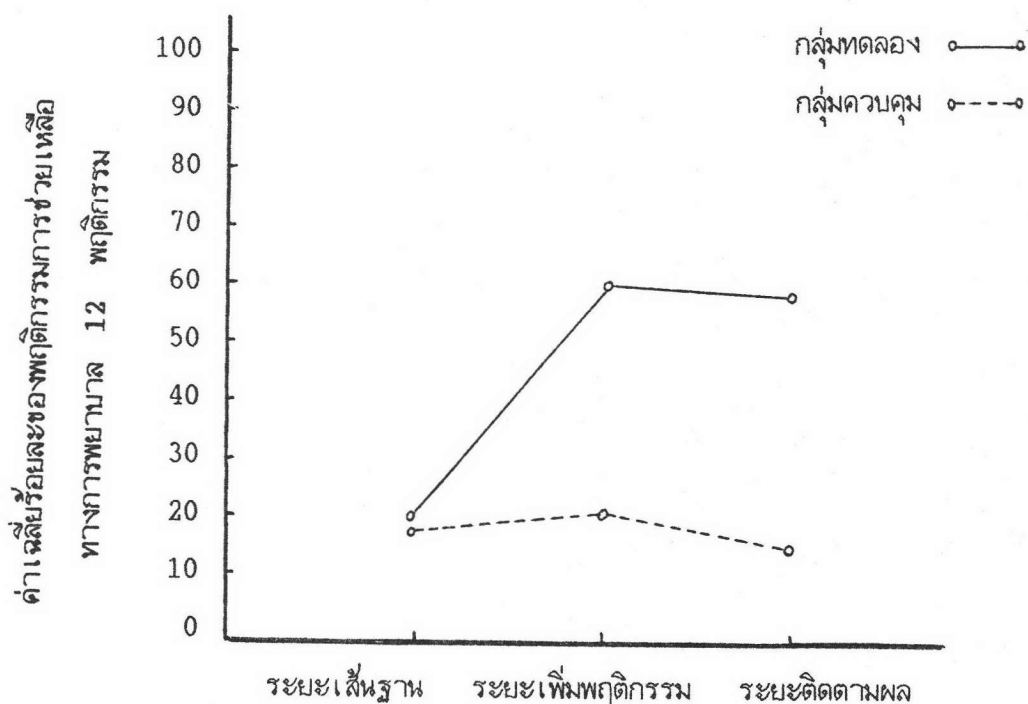
*P < .05 [$F_{1,2} = 18.5$, $F_{2,42} = 3.23$]

การวิเคราะห์ความแปรปรวนสองทางแบบวัดซ้ำ จากตารางที่ 3 แสดงให้เห็นว่า

1. มีปฏิสัมพันธ์กัน [Interaction effect] ระหว่างกลุ่ม กับ ระยะทำการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
2. พฤติกรรมการช่วยเหลือทางการพยาบาลในภาพรวม 12 พฤติกรรมระหว่างกลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุม แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
3. พฤติกรรมการช่วยเหลือทางการพยาบาลในภาพรวม 12 พฤติกรรมในระยะข้อมูลพื้นฐาน ระยะเพิ่มพฤติกรรม และระยะติดตามผลแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จะเห็นว่าการทดสอบหัยสำคัญทางสถิติมีปฏิสัมพันธ์กัน [Interaction effect] ระหว่างกลุ่ม กับระยะทำการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ผู้วิจัยจึงเขียนกราฟแสดงปฏิสัมพันธ์ระหว่างกลุ่ม กับระยะทำการทดลอง ดังภาพที่ 4

ภาพที่ 4 แสดงค่าเฉลี่ยร้อยละ $[\bar{X}]$ ของพฤติกรรมความช่วยเหลือทางการพยาบาล 12 พฤติกรรมที่มีปฏิสัมพันธ์ [Interaction effect] ระหว่างกลุ่ม กับ ระยะทำการทดลองทั้ง 3 ระยะ

จากภาพที่ 4 จะเห็นว่าค่าเฉลี่ยร้อยละของพฤติกรรมความช่วยเหลือทางการพยาบาลในระยะข้อมูลเส้นฐานของกลุ่มทดลองเป็น 20.61 และกลุ่มควบคุมเป็น 19.61 ซึ่งมีค่าใกล้เคียงกันมาก ส่วนค่าเฉลี่ยร้อยละของพฤติกรรมความช่วยเหลือทางการพยาบาลในระยะเพิ่มพฤติกรรมของกลุ่มทดลองเป็น 62.74 และกลุ่มควบคุมเป็น 22.28 ส่วนในระยะติดตามผลนั้นค่าเฉลี่ยร้อยละของพฤติกรรมความช่วยเหลือทางการพยาบาลของกลุ่มทดลองเป็น 62.64 และกลุ่มควบคุมเป็น 17.58 แสดงให้เห็นว่าในระยะเพิ่มพฤติกรรม และระยะติดตามผล ค่าเฉลี่ยร้อยละของพฤติกรรมความช่วยเหลือทางการพยาบาลในกลุ่มทดลอง สูงกว่ากลุ่มควบคุม

ดังนั้นผู้วิจัยทดสอบความแตกต่างรายคู่ของค่าเฉลี่ยร้อยละของพฤติกรรมความช่วยเหลือทางการพยาบาล 12 พฤติกรรมของกลุ่มตัวอย่างทั้งสองกลุ่ม ในระยะเส้นฐาน

ระยะเพิ่มพฤติกรรม และระยะติดตามผล ซึ่งผลการวิเคราะห์ดังแสดงในตารางที่ 4 ที่ 5 และตารางที่ 6

ตารางที่ 4 แสดงการทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยร้อยละของพฤติกรรมความช่วยเหลือทางการพยาบาล 12 พฤติกรรมของกลุ่มตัวอย่างทั้งสองกลุ่ม ในระยะข้อมูลพื้นฐาน ด้วยวิธีการทดสอบค่าที [t-test]

ระยะการทดลอง	กลุ่มทดลอง		กลุ่มควบคุม		t-test
	\bar{X}	SD	\bar{X}	SD	
ระยะข้อมูลพื้นฐาน	20.61	1.04	19.61	2.61	0.30

$$t_{.05, 14} = 7.31 \quad *P < .05$$

จากตารางที่ 4 แสดงให้เห็นว่าในระยะข้อมูลพื้นฐาน กลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุม มีค่าเฉลี่ยร้อยละของพฤติกรรมความช่วยเหลือทางการพยาบาลไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ตารางที่ 5 แสดงการทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยร้อยละของพฤติกรรมความช่วยเหลือทางการพยาบาล 12 พฤติกรรมของกลุ่มตัวอย่างทั้งสองกลุ่ม ในระยะเพิ่มพฤติกรรม ด้วยวิธีการทดสอบค่าที [t-test]

ระยะการทดลอง	กลุ่มทดลอง		กลุ่มควบคุม		t-test
	\bar{X}	SD	\bar{X}	SD	
ระยะเพิ่มพฤติกรรม	62.74	3.36	22.28	1.66	9.16*

$$t_{.05, 14} = 3.10 \quad *P < .05$$

จากตารางที่ 5 แสดงให้เห็นว่าในระยะเพิ่มพฤติกรรม กลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุม มีค่าเฉลี่ยร้อยละของพฤติกรรมการช่วยเหลือทางการพยาบาลแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ตารางที่ 6 แสดงการทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยร้อยละของพฤติกรรมการช่วยเหลือทางการพยาบาล 12 พฤติกรรมของกลุ่มตัวอย่างทั้งสองกลุ่ม ในระยะติดตามผล ด้วยวิธีการทดสอบค่าที่ [t-test]

ระยะการทดลอง	กลุ่มทดลอง		กลุ่มควบคุม		t-test
	X	SD	X	SD	
ระยะติดตามผล	62.64	7.09	17.58	2.25	5.15*

$$t_{.05, 14} = 5.84 \quad *P < .05$$

จากตารางที่ 6 แสดงให้เห็นว่าในระยะติดตามผล กลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุม มีค่าเฉลี่ยร้อยละของพฤติกรรมการช่วยเหลือทางการพยาบาลแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากการวิเคราะห์ความแตกต่างของค่าเฉลี่ยร้อยละของพฤติกรรมการช่วยเหลือทางการพยาบาล 12 พฤติกรรมตามตารางที่ 4 ที่ 5 และตารางที่ 6 พบว่ากลุ่มทดลองที่ได้รับการศึกษาเชิงจิตวิทยาแบบกลุ่ม มีพฤติกรรมการช่วยเหลือทางการพยาบาล 12 พฤติกรรม ในระยะเพิ่มพฤติกรรมและระยะติดตามผล สูงกว่ากลุ่มควบคุมที่ไม่ได้รับการศึกษาเชิงจิตวิทยาแบบกลุ่มอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ผลการทดลองนี้จึงสนับสนุนสมมุติฐานข้อที่ 1 ที่ตั้งไว้ว่า "นักศึกษาพยาบาลที่เข้าร่วมการการศึกษาเชิงจิตวิทยาแบบกลุ่ม จะมีพฤติกรรมการช่วยเหลือทางการพยาบาลสูงกว่า นักศึกษาพยาบาลที่ไม่ได้เข้าร่วมการการศึกษาเชิงจิตวิทยาแบบกลุ่ม ในระยะเพิ่มพฤติกรรม และในระยะติดตามผล"

ทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยร้อยละของพฤติกรรมการช่วยเหลือทางการพยาบาล 12 พฤติกรรมทั้ง 3 ระยะ โดยใช้การวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว [One Way Analysis of Variance] ของค่าเฉลี่ยร้อยละของพฤติกรรมการช่วยเหลือทางการพยาบาลใน กลุ่มทดลอง ในตารางที่ 7 และนำเสนอผลการวิเคราะห์ในตารางที่ 8

ตารางที่ 7 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนของค่าเฉลี่ยพฤติกรรมการช่วยเหลือทางการพยาบาล ในระยะข้อมูลพื้นฐาน ระยะเพิ่มพฤติกรรม และระยะติดตามผล ในกลุ่มทดลอง

แหล่งความแปรปรวน	df	SS	MS	F
ระหว่างกลุ่ม	2	851.60	425.80	20.40*
ภายในกลุ่ม	21	438.24	20.87	
ทั้งหมด	23	1289.84		

.05

* $P < .05$, [F 2,21 = 3.49]

จากตารางที่ 7 พบว่าในกลุ่มทดลอง มีค่าเฉลี่ยร้อยละของพฤติกรรมการช่วยเหลือทางการพยาบาล 12 พฤติกรรมในแต่ละระยะของการทดลองแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ผู้วิจัยจึงทดสอบความแตกต่างเป็นรายคู่ของพฤติกรรมการช่วยเหลือทางการพยาบาลในแต่ละระยะของนักศึกษาในกลุ่มทดลองด้วยวิธีการของ Tukey และนำเสนอผลการทดสอบในตารางที่ 8

ตารางที่ 8 ผลการทดสอบความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยร้อยละของพฤติกรรมความช่วยเหลือทางการพยาบาล 12 พฤติกรรมของกลุ่มทดลองในระยยะข้อมูลพื้นฐาน ระยยะเพิ่มพฤติกรรม และระยยะติดตามผล

ระยยะการสังเกต พฤติกรรม	ค่าเฉลี่ย	ระยยะ	ระยยะ	ระยยะ
		ข้อมูลพื้นฐาน	เพิ่มพฤติกรรม	ติดตามผล
		6.19	18.84	18.82
ระยยะข้อมูลพื้นฐาน	6.19	-	12.65*	12.63*
ระยยะเพิ่มพฤติกรรม	18.84	-	-	0.02
ระยยะติดตามผล	18.82	-	-	-

*P < .05 , [F .05 = 3.49]

2, 21

จากตารางที่ 8 จะเห็นว่า ค่าเฉลี่ยร้อยละของพฤติกรรมความช่วยเหลือทางการพยาบาล 12 พฤติกรรมของกลุ่มทดลอง ในระยยะข้อมูลพื้นฐาน ระยยะเพิ่มพฤติกรรม และระยยะติดตามผล เมื่อนำมาทดสอบความแตกต่างเป็นรายคู่ด้วยวิธีการของ Tukey พบว่า

1. ค่าเฉลี่ยร้อยละของพฤติกรรมความช่วยเหลือทางการพยาบาลทั้ง 12 พฤติกรรมของนักศึกษากลุ่มทดลองในระยยะเพิ่มพฤติกรรม สูงกว่าในระยยะข้อมูลพื้นฐาน และแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

2. ค่าเฉลี่ยร้อยละของพฤติกรรมความช่วยเหลือทางการพยาบาล 12 พฤติกรรมของนักศึกษากลุ่มทดลองในระยยะติดตามผล สูงกว่าในระยยะข้อมูลพื้นฐาน และแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

3. ส่วนค่าเฉลี่ยร้อยละของพฤติกรรมความช่วยเหลือทางการพยาบาล 12 พฤติกรรมของนักศึกษากลุ่มทดลองในระยยะเพิ่มพฤติกรรมไม่แตกต่างจากค่าเฉลี่ยร้อยละของพฤติกรรมความช่วยเหลือทางการพยาบาล 12 พฤติกรรมในระยยะติดตามผล อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากการวิเคราะห์ความแตกต่างของค่าเฉลี่ยร้อยละของพฤติกรรมความช่วยเหลือทางการพยาบาล 12 พฤติกรรมตามตารางที่ 7 และตารางที่ 8 พบว่าในกลุ่มทดลองที่

ได้รับการปรึกษาเชิงจิตวิทยาแบบกลุ่ม มีพฤติกรรมความช่วยเหลือทางการพยาบาล 12 พฤติกรรมในระยะเพิ่มพฤติกรรม และระยะติดตามผล สูงกว่าระยะข้อมูลพื้นฐานอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ผลการทดลองนี้จึงสนับสนุนสมมติฐานข้อที่ 2 ที่ตั้งไว้ว่า "นักศึกษาพยาบาลที่เข้าร่วมการปรึกษาเชิงจิตวิทยาแบบกลุ่ม จะมีพฤติกรรมความช่วยเหลือทางการพยาบาลในระยะเพิ่มพฤติกรรม และระยะติดตามผลสูงกว่าระยะข้อมูลพื้นฐาน"

นักศึกษาพยาบาลที่เข้าร่วมการปรึกษาเชิงจิตวิทยาแบบกลุ่ม มีพฤติกรรมความช่วยเหลือทางการพยาบาล 12 พฤติกรรมในระยะเพิ่มพฤติกรรม และระยะติดตามผล ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ผลการทดลองนี้จึงสนับสนุนสมมติฐานข้อที่ 3 ที่ตั้งไว้ว่า "นักศึกษาพยาบาลที่เข้าร่วมการปรึกษาเชิงจิตวิทยาแบบกลุ่ม จะมีพฤติกรรมความช่วยเหลือทางการพยาบาลในระยะเพิ่มพฤติกรรม และระยะติดตามผลไม่แตกต่างกัน"

ตารางที่ 9 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบวัดซ้ำ [Two - way ANOVA with Repeated Measures] ของพฤติกรรมความช่วยเหลือทางการพยาบาล ในภาพรวม 3 พฤติกรรมของกลุ่มที่ได้รับการศึกษาเชิงจิตวิทยาแบบกลุ่ม และกลุ่มควบคุม ในระยะข้อมูลพื้นฐาน ระยะเพิ่มพฤติกรรม และในระยะติดตามผล

แหล่งความแปรปรวน	SS	df	MS	F
<u>ระหว่างผู้รับการทดลอง</u>	13.39	3		
กลุ่ม [A]	9.01	1	9.01	69.85*
ความคลาดเคลื่อนภายในกลุ่ม	4.38	2	2.19	
<u>ภายในผู้รับการทดลอง</u>	14.03	46		
ระยะการทำการทดลอง [B]	4.38	2	2.19	17.00*
ปฏิสัมพันธ์ [AB]	4.23	2	2.12	16.42*
B x ความคลาดเคลื่อน	5.42	42	0.13	

.05

.05

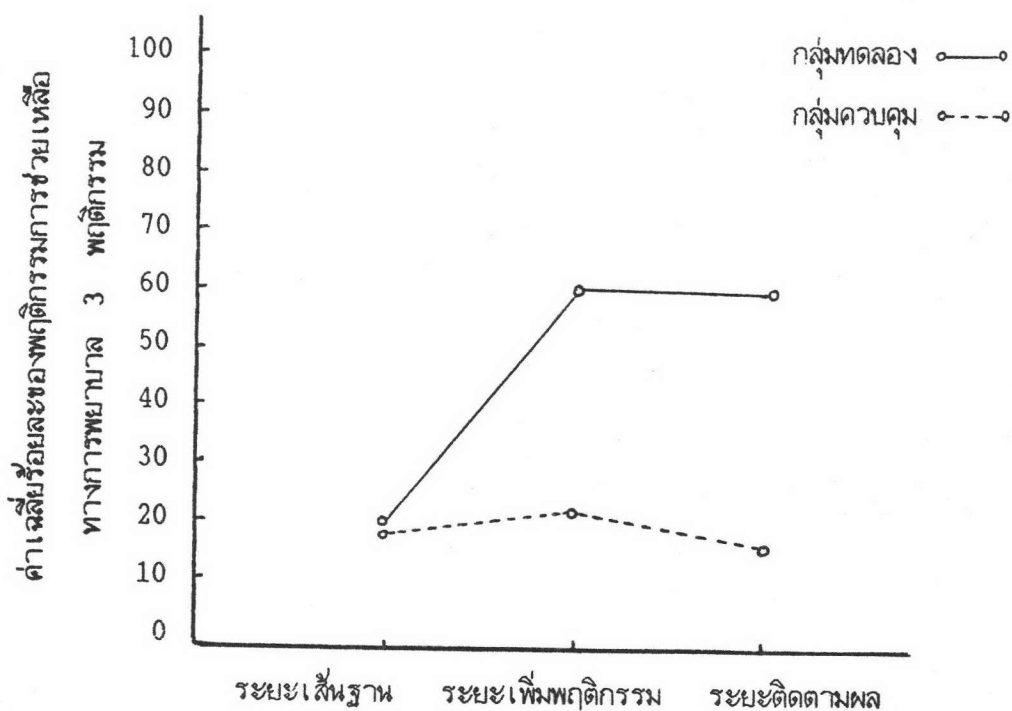
*P < .05 [F_{1,2} = 18.5 , F_{2,42} = 3.23]

การวิเคราะห์ความแปรปรวนสองทางแบบวัดซ้ำ ตามตารางที่ 9 แสดงให้เห็นว่า

1. มีปฏิสัมพันธ์ [Interaction effect] ระหว่างกลุ่มทดลองกับระยะการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
2. พฤติกรรมการช่วยเหลือทางการพยาบาลในภาพรวม 3 พฤติกรรมระหว่างกลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
3. พฤติกรรมการช่วยเหลือทางการพยาบาล 3 พฤติกรรมในระยะข้อมูลพื้นฐาน ระยะเพิ่มพฤติกรรม และระยะติดตามผล แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จะเห็นว่าการทดสอบหัยสำคัญทางสถิติมีปฏิสัมพันธ์กัน [Interaction effect] ระหว่างกลุ่ม กับระยะทำการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ผู้วิจัยจึงเขียนกราฟแสดงปฏิสัมพันธ์ระหว่างกลุ่ม กับระยะทำการทดลอง ดังภาพที่ 5

ภาพที่ 5 แสดงค่าเฉลี่ยร้อยละ [X] ของพฤติกรรมความช่วยเหลือทางการพยาบาล 3 พฤติกรรมที่มีปฏิสัมพันธ์ [Interaction effect] ระหว่างกลุ่ม กับ ระยะทำการทดลองทั้ง 3 ระยะ

จากภาพที่ 5 จะเห็นว่าค่าเฉลี่ยร้อยละของพฤติกรรมความช่วยเหลือทางการพยาบาลในระยะข้อมูลเส้นฐานของกลุ่มทดลองเป็น 20.66 และกลุ่มควบคุมเป็น 19.66 ซึ่งมีค่าใกล้เคียงกันมาก ส่วนค่าเฉลี่ยร้อยละของพฤติกรรมความช่วยเหลือทางการพยาบาลในระยะเพิ่มพฤติกรรมของกลุ่มทดลองเป็น 62.66 และกลุ่มควบคุมเป็น 22.33 ส่วนในระยะติดตามผลนั้นค่าเฉลี่ยร้อยละของพฤติกรรมความช่วยเหลือทางการพยาบาลของกลุ่มทดลองเป็น 62.66 และกลุ่มควบคุมเป็น 17.33 แสดงให้เห็นว่าในระยะเพิ่มพฤติกรรม และระยะติดตามผล ค่าเฉลี่ยร้อยละของพฤติกรรมความช่วยเหลือทางการพยาบาลในกลุ่มทดลอง สูงกว่ากลุ่มควบคุม

ดังนั้นผู้วิจัยจึงทดสอบความแตกต่างรายคู่ของค่าเฉลี่ยร้อยละของพฤติกรรมการช่วยเหลือทางการพยาบาล 3 พฤติกรรมของกลุ่มตัวอย่างทั้งสองกลุ่ม ในระยะเส้นฐาน ระยะเพิ่มพฤติกรรม และระยะติดตามผล ซึ่งผลการวิเคราะห์ดังแสดงในตารางที่ 10 ที่ 11 และตารางที่ 12

ตารางที่ 10 แสดงการทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยร้อยละของพฤติกรรมการช่วยเหลือทางการพยาบาล 3 พฤติกรรมของกลุ่มตัวอย่างทั้งสองกลุ่ม ในระยะข้อมูลเส้นฐาน ด้วยวิธีการทดสอบค่าที [t-test]

ระยะการทดลอง	กลุ่มทดลอง		กลุ่มควบคุม		t-test
	\bar{X}	SD	\bar{X}	SD	
ระยะข้อมูลเส้นฐาน	20.66	0.10	19.66	0.26	0.30

$$t_{.05, 14} = 7.61 \quad *p < .05$$

จากตารางที่ 10 แสดงให้เห็นว่าในระยะข้อมูลเส้นฐาน กลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุม มีค่าเฉลี่ยร้อยละของพฤติกรรมการช่วยเหลือทางการพยาบาลไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ตารางที่ 11 แสดงการทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยร้อยละของพฤติกรรมการช่วยเหลือทางการพยาบาล 3 พฤติกรรมของกลุ่มตัวอย่างทั้งสองกลุ่ม ในระยะเพิ่มพฤติกรรม ด้วยวิธีการทดสอบค่าที [t-test]

ระยะการทดลอง	กลุ่มทดลอง		กลุ่มควบคุม		t-test
	\bar{X}	SD	\bar{X}	SD	
ระยะเพิ่มพฤติกรรม	62.66	0.34	22.33	0.17	9.17*

$$t_{.05, 14} = 3.02 \quad *p < .05$$

จากตารางที่ 11 แสดงให้เห็นว่าในระยะเพิ่มพฤติกรรม กลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุม มีค่าเฉลี่ยร้อยละของพฤติกรรมการช่วยเหลือทางการพยาบาลแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ตารางที่ 12 แสดงการทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยร้อยละของพฤติกรรมการช่วยเหลือทางการพยาบาล 3 พฤติกรรมของกลุ่มตัวอย่างทั้งสองกลุ่ม ในระยะติดตามผล ด้วยวิธีการทดสอบค่าที [t-test]

ระยะการทดลอง	กลุ่มทดลอง		กลุ่มควบคุม		t-test
	\bar{X}	SD	\bar{X}	SD	
ระยะติดตามผล	62.66	0.71	17.33	0.23	5.14*

$$t_{.05, 14} = 5.76 \quad *p < .05$$

จากตารางที่ 12 แสดงให้เห็นว่าในระยะติดตามผล กลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุม มีค่าเฉลี่ยร้อยละของพฤติกรรมการช่วยเหลือทางการพยาบาลแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากการวิเคราะห์ความแตกต่างของค่าเฉลี่ยร้อยละของพฤติกรรมการช่วยเหลือทางการพยาบาล 3 พฤติกรรมตามตารางที่ 10 ที่ 11 และตารางที่ 12 พบว่ากลุ่มทดลองที่ได้รับการปรึกษาเชิงจิตวิทยาแบบกลุ่ม มีพฤติกรรมการช่วยเหลือทางการพยาบาล 3 พฤติกรรม ในระยะเพิ่มพฤติกรรมและระยะติดตามผล สูงกว่ากลุ่มควบคุมที่ไม่ได้รับการปรึกษาเชิงจิตวิทยาแบบกลุ่มอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ผลการทดลองนี้จึงสนับสนุนสมมุติฐานข้อที่ 1 ที่ตั้งไว้ว่า "นักศึกษาพยาบาลที่เข้าร่วมการปรึกษาเชิงจิตวิทยาแบบกลุ่ม จะมีพฤติกรรมการช่วยเหลือทางการพยาบาลสูงกว่า นักศึกษาพยาบาลที่ไม่ได้เข้าร่วมการปรึกษาเชิงจิตวิทยาแบบกลุ่ม ในระยะเพิ่มพฤติกรรม และในระยะติดตามผล"

ทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยร้อยละของพฤติกรรมการช่วยเหลือทางการพยาบาลทั้ง 3 ระยะโดยใช้การวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว [One Way Analysis of Variance] ของค่าเฉลี่ยร้อยละของพฤติกรรมการช่วยเหลือทางการพยาบาลใน กลุ่มทดลอง ในตารางที่ 13 และนำเสนอผลการวิเคราะห์ในตารางที่ 14

ตารางที่ 13 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนของค่าเฉลี่ยร้อยละพฤติกรรมการช่วยเหลือทางการพยาบาล 3 พฤติกรรม ในระยะข้อมูลพื้นฐาน ระยะเพิ่มพฤติกรรม และระยะติดตามผล ในกลุ่มทดลอง

แหล่งความแปรปรวน	df	SS	MS	F
ระหว่างกลุ่ม	2	8.53	4.27	20.43*
ภายในกลุ่ม	21	4.39	0.21	
ทั้งหมด	23	12.92		

.05

*P < .05 , [F 2, 21 = 3.49]

จากตารางที่ 13 พบว่าในกลุ่มทดลองมีค่าเฉลี่ยร้อยละของพฤติกรรมการช่วยเหลือทางการพยาบาล 3 พฤติกรรมในแต่ละระยะของการทดลองแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ผู้วิจัยจึงทดสอบความแตกต่างเป็นรายคู่ของพฤติกรรมการช่วยเหลือทางการพยาบาลในแต่ละระยะ ของนักศึกษาในกลุ่มทดลองด้วยวิธีการของ Tukey และนำเสนอผลการทดสอบในตารางที่ 14

ตารางที่ 14 ผลการทดสอบความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยร้อยละของพฤติกรรมการช่วยเหลือทางการพยาบาล 3 พฤติกรรมของกลุ่มทดลอง ในระยะข้อมูลพื้นฐาน ระยะเพิ่มพฤติกรรม และระยะติดตามผล

ระยะ สังเกตพฤติกรรม	ระยะ ค่าเฉลี่ย	ระยะ	ระยะ	ระยะ
		ข้อมูลพื้นฐาน	เพิ่มพฤติกรรม	ติดตามผล
		0.62	1.88	1.88
ระยะข้อมูลพื้นฐาน	0.62	-	1.26*	1.26*
ระยะเพิ่มพฤติกรรม	1.88	-	-	-
ระยะติดตามผล	1.88	-	-	-

.05

*P < .05 , [F 2,21 = 3.49]

จากตารางที่ 14 จะเห็นว่าค่าเฉลี่ยร้อยละของพฤติกรรมการช่วยเหลือทางการพยาบาล 3 พฤติกรรมของกลุ่มทดลองในระยะข้อมูลพื้นฐาน ระยะเพิ่มพฤติกรรม และระยะติดตามผล เมื่อนำมาทดสอบความแตกต่างเป็นรายคู่ด้วยวิธีการของ Tukey พบว่า

1. ค่าเฉลี่ยร้อยละของพฤติกรรมการช่วยเหลือทางการพยาบาลทั้ง 3 พฤติกรรมของนักศึกษาในกลุ่มทดลองในระยะเพิ่มพฤติกรรม สูงกว่าในระยะข้อมูลพื้นฐาน และแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

2. ค่าเฉลี่ยร้อยละของพฤติกรรมความช่วยเหลือทางการแพทย์พยาบาล 3 พฤติกรรมของนักศึกษากลุ่มทดลองในระยะติดตามผล สูงกว่าในระยะข้อมูลพื้นฐาน และแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

3. ส่วนค่าเฉลี่ยร้อยละของพฤติกรรมความช่วยเหลือทางการแพทย์พยาบาล 3 พฤติกรรมของนักศึกษากลุ่มทดลองในระยะเพิ่มพฤติกรรมไม่แตกต่างจากค่าเฉลี่ยร้อยละของพฤติกรรมความช่วยเหลือทางการแพทย์พยาบาล 3 พฤติกรรมในระยะติดตามผลอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากการวิเคราะห์ความแตกต่างของค่าเฉลี่ยร้อยละของพฤติกรรมความช่วยเหลือทางการแพทย์พยาบาล 3 พฤติกรรม ตามตารางที่ 13 และตารางที่ 14 พบว่าในกลุ่มทดลองที่ได้รับการศึกษาเชิงจิตวิทยาแบบกลุ่ม มีพฤติกรรมความช่วยเหลือทางการแพทย์พยาบาล 3 พฤติกรรมในระยะเพิ่มพฤติกรรม และระยะติดตามผลสูงกว่าระยะข้อมูลพื้นฐานอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ผลการทดลองนี้จึงสนับสนุนสมมติฐานข้อที่ 2 ที่ตั้งไว้ว่า "นักศึกษาพยาบาลที่เข้าร่วมการศึกษาเชิงจิตวิทยาแบบกลุ่ม จะมีพฤติกรรมความช่วยเหลือทางการแพทย์พยาบาลในระยะเพิ่มพฤติกรรม และระยะติดตามผลสูงกว่าระยะข้อมูลพื้นฐาน"

นักศึกษาพยาบาลที่เข้าร่วมการศึกษาเชิงจิตวิทยาแบบกลุ่ม มีพฤติกรรมความช่วยเหลือทางการแพทย์พยาบาล 3 พฤติกรรมในระยะเพิ่มพฤติกรรม และระยะติดตามผลไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ผลการทดลองนี้จึงสนับสนุนสมมติฐานข้อที่ 3 ที่ตั้งไว้ว่า "นักศึกษาพยาบาลที่เข้าร่วมการศึกษาเชิงจิตวิทยาแบบกลุ่ม จะมีพฤติกรรมความช่วยเหลือทางการแพทย์พยาบาลในระยะเพิ่มพฤติกรรม และระยะติดตามผลไม่แตกต่างกัน"

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลสรุปได้ว่า

1. นักศึกษาพยาบาลที่ได้รับการศึกษาเชิงจิตวิทยาแบบกลุ่มมีพฤติกรรมความช่วยเหลือทางการแพทย์พยาบาลเพิ่มขึ้น สูงกว่านักศึกษาพยาบาลที่ไม่ได้รับการศึกษาเชิงจิตวิทยาแบบกลุ่มทั้งในระยะเพิ่มพฤติกรรม และระยะติดตามผล

2. นักศึกษาพยาบาลที่ได้รับการศึกษาเชิงจิตวิทยาแบบกลุ่มมีพฤติกรรมความช่วยเหลือทางการแพทย์พยาบาลในระยะเพิ่มพฤติกรรม และระยะติดตามผลสูงกว่าระยะข้อมูลพื้นฐาน

3. นักศึกษาพยาบาลที่ได้รับการศึกษาเชิงจิตวิทยาแบบกลุ่มมีพฤติกรรมความช่วยเหลือทางการแพทย์พยาบาลในระยะเพิ่มพฤติกรรม และในระยะติดตามผลไม่แตกต่างกัน